

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **PERIFERNÍ VIDĚNÍ, zapsaný spolek**, IČO: 22868526,
sídlem Suché 45, 415 01 Modlany,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 - Vršovice,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **„VODA Z TETČIC z. s.“**, IČO: 22678956,
sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018, č. j. MZP/2018/530/1049,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 8. 2018, č. j. MZP/2018/530/1049, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 974/ZPZ/2018, JID: 75532/2018/KUUK, se pro nezákonnost **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 8. 2018, č. j. MZP/2018/530/1049, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a spolku „VODA Z TETČIC z. s.“ proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 5. 2015, č. j. 974/ZPZ/2018, JID: 75532/2018/KUUK, kterým byl vydán oznamovateli ALI ALI, sídlem B. 10H. 10 St. 101, 86001 Alrumaithiya, Kuvajt, závěr zjišťovacího řízení, že záměr „Obytná skupina 57 RD, Kvítkov u Modlan - technická infrastruktura, k. ú. Kvítkov u Modlan“ nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o posuzování vlivů“).

Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevypořádal některé námitky spolku „VODA Z TETČIC z. s.“. Jednalo se o námitku porušení zákonné povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti s ohledem na neakceptaci požadavku České inspekce životního prostředí na posouzení vlivů záměru na životní prostředí, o námitku, že v předmětném řízení bylo vycházeno z neúčinného znění § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), o námitku, ve které bylo s poukazem na konkrétní právní ustanovení poukazováno na pochybení prvostupňového orgánu, který neakceptoval požadavek České inspekce životního prostředí na provedení posouzení dle zákona o posuzování vlivů, o námitku týkající se vztahu řízení EIA k územně plánovací dokumentaci, o námitku, že dochází k „salámování“ záměru, kdy je posuzován samostatně vliv přípravy území na výstavbu a následně by měla být posuzována samotná výstavba, a o námitku, že oznámený záměr nemá vyřešenu řádnou likvidaci odpadních vod.
3. Dále si žalobce do své žaloby přisvojil některé námitky, které uplatnil spolek „VODA Z TETČIC z. s.“ ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
4. Žalobce namítal, že správní orgány v daném řízení odkazovaly na neaktuální znění § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány trvaly na tom, že o nezbytnosti biologického hodnocení rozhoduje výhradně příslušný správní orgán v samostatném správním řízení a k zahájení takového řízení správní orgány neshledaly důvod, ale žalobce namítal, že dle platného znění předmětného ustanovení je ten, kdo zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných podle částí druhé a třetí zákona o ochraně přírody a krajiny, povinen předem zajistit na svůj náklad provedení hodnocení vlivu zamýšleného zásahu na tyto chráněné zájmy a pouze v případě pochybností o závažnosti zásahu a jeho rozsahu může ten, kdo jej zamýšlí uskutečnit, požádat o stanovisko příslušný orgán ochrany přírody. Žalobce trval na tom, že o stanovisko žadatel nepožádal a stanovisko o nepotřebnosti biologického hodnocení nebylo vydáno a není součástí oznámení. Žalobce trval na tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí se opíral o neplatné a neúčinné znění ustanovení § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny a z toho důvodu mohl být výrok chybný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že Česká inspekce životního prostředí ve svém vyjádření k předmětnému záměru uvedla, že z předloženého oznámení nelze objektivně dovodit a vyhodnotit následky a vlivy realizace plánovaného záměru ve vztahu k zájmům ochrany přírody a krajiny, a proto požadovala, aby z hlediska ochrany přírody a krajiny byl záměr posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Správní orgány však bez dalšího dospěly k závěru, že plánovaný záměr nemá významný vliv na životní prostředí. Žalobce namítá, že správní orgány nedostály své povinnosti uložené § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zanedbaly tím svou povinnost uloženou § 2 odst. 4 správního řádu, a to povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Zdůraznil, že provedení terénního šetření ze dne 17. 4. 2018 nelze považovat za splnění požadavků § 3 správního řádu.
6. Dále žalobce namítal, že v rámci zjišťovacího řízení příslušný úřad EIA nemůže terénní šetření vůbec provádět, neboť takový postup není upraven v zákoně o posuzování vlivů, a je tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Žalobce právě ve skutečnosti, že terénní šetření bylo provedeno, spatřoval důkaz nedostatečnosti oznámení záměru a správnost závěru obsaženého ve vyjádření České inspekce životního prostředí, že z předloženého oznámení nelze objektivně dovodit a vyhodnotit následky a vlivy realizace plánovaného záměru. Žalobce poukázal rovněž na skutečnost, že dotčené osoby nebyly v rozporu s § 4 odst. 3 správního řádu uvědoměny o úkonu, který správní orgán činil. Trval na tom, že prvostupňový orgán postupoval nezákonně, když zcela jednostranně zjišťoval důkazy pro odmítnutí požadavku České inspekce životního prostředí a připomínek veřejnosti. Pro úplnost žalobce doplnil, že nálezovou databází Agentury pro ochranu přírody a krajiny nelze použít jako důkaz, že se v konkrétním území nevyskytují zvláště chráněné druhy.
7. Dále žalobce namítal, že je nepřípustný postup správních orgánů, které přesouvají posuzování vlivu záměru na životní prostředí do jiných řízení. Argumentoval skutečností, že pojem veřejnost a dotčená veřejnost dle zákona o posuzování vlivů je širším pojmem než pojem občanské sdružení specifikovaný zákonem o ochraně přírody a krajiny.
8. Další námitky žalobce se vztahovaly k odvolacím námitkám uplatněným v jeho vlastním odvolání.
9. Trval na tom, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal s námitkou, že byl nesprávně vyhodnocen požadavek České inspekce životního prostředí na provedení posouzení předmětného záměru dle zákona o posuzování vlivů. Dle žalobce pouze odkázal na závěry prvostupňového orgánu, aniž by připojil svoje úvahy. V této skutečnosti spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž řádně nevypořádal s jeho námitkou, že nelze posuzovat izolovaně pouze vliv umístění infrastruktury na životní prostředí, ale je nutno posoudit záměr komplexně, tedy jako záměr umístění 57 rodinných domků s odpovídající infrastrukturou. Ani k této argumentaci se žalovaný dle žalobce nikterak nevyjádřil a pouze odkázal na závěry prvostupňového správního orgánu. K této námitce dále žalobce poznamenal, že dle přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů je předmětem přezkoumávání záměr spočívající v rozvoji měst či sídel, a nikoli záměr spočívající v přípravě rozvoje spočívající v umístění infrastruktury.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Žalobce poukázal na skutečnost, že součástí posuzovaného záměru nebyla realizace rozvodů elektrické energie. Poukázal na skutečnost, že spolek Stop tunelům, z. s., správní orgány upozornil na skutečnost, že stavba rozvodů nízkého napětí v dané lokalitě byla již zahájena. Záměr umístění infrastruktury, který byl posuzován, rozvody nízkého napětí neobsahoval. Záměr umístění technické infrastruktury tak byl dle žalobce nekompletní a tato skutečnost byla dle jeho názoru důvodem pro nevyhovění návrhu předkladatele záměru.
11. Dále žalobce poukázal na rozpor mezi oznámeným záměrem výstavby 57 rodinných domů a skutečným plánovaným využitím předmětných domů. Žalobce uvedl, že se v daném případě nejedná o záměr výstavby 57 rodinných domů pro trvalé bydlení rodinného typu, ale že skutečným záměrem je výstavba rekreační lokality. Tento závěr žalobce opírá o vyjádření bývalého starosty v Teplickém Deníku.cz ze dne 4. 10. 2018, kde bývalý starosta uvedl, že v daném případě se jedná o výstavbu rekreačních domů pro bohatou kuvajtskou klientelu, a to zejména pro lázeňské hosty, kteří nechtějí bydlet v hotelu.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.
13. Žalovaný uvedl, že zjišťovací řízení není správním řízením ve smyslu správního řádu a teprve vydání závěru zjišťovacího řízení formou rozhodnutí je prvním úkonem v řízení. Cílem zjišťovacího řízení je zjištění, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá-li posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Přitom příslušný orgán přihlíží k povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, k okolnosti, zda záměr svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů, k vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávních celků. Při hodnocení obdržených vyjádření pak příslušný orgán uplatňuje zásadu volného hodnocení důkazů. Výsledné posouzení relevantnosti obdržených vyjádření je pak výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení skutkových okolností zjištěných v konkrétní projednávané věci.
14. Ve vztahu k problematice ochrany krajinného rázu žalovaný uvedl, že tato otázka je řešena v rámci samostatného řízení vedeného dle zákona o ochraně přírody a krajiny jiným příslušným orgánem. Žalovaný zdůraznil, že ze stanoviska tohoto orgánu příslušného k posuzování vlivu na krajinný ráz, ze kterého vyplývalo, že není detailnější hodnocení krajinného rázu vyžadováno, a z údajů obsažených v předloženém oznámení záměru nevyplynula nutnost posouzení vlivů záměru na krajinný ráz odborně způsobilou osobou. Žalovaný zdůraznil, že zjišťovací řízení ani samotný proces posouzení vlivů záměru na životní prostředí nejsou finálním „povolovacím“ řízením. Jejich vydáním nevzniká oznamovateli právo realizovat stavbu. Jsou pouze podkladem pro další navazující řízení. Pokud v průběhu navazujících řízení vyvstane ze strany správních orgánů potřeba dopracovat či doplnit některé podkladové studie, nic tomu v navazujících řízeních nebrání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Dále žalovaný zdůraznil, že k vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků příslušný správní orgán vždy přihlíží, ale není povinen akceptovat ze strany uvedených subjektů požadavky na posouzení vlivů, které jsou ve vztahu k povaze a rozsahu záměru a jeho umístění irelevantní. Uvedl, že z § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá povinnost provádět biologické hodnocení tomu, kdo zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných tímto zákonem. V daném případě však prvostupňový orgán s přihlédnutím k vyjádření orgánu ochrany přírody, na základě svých odborných znalostí a informací získaných z náleзовé databáze Agentury ochrany přírody ČR a na základě vlastních poznatků o dotčeném území shledal, že oznámený záměr takovým závažným zásahem není, neboť nezasahuje do systému ekologické stability, nezasahuje do významného krajinného prvku, neohrožuje jakýkoliv rostlinný či živočišný druh na bytí a nevede ani k jeho degeneraci, nevyrušuje volně žijící ptáky způsobem významným z hlediska cílů směrnice o ptácích, nedotýká se zvláště chráněného území ani jeho ochranného pásma, nedotýká se památného stromu, nedotýká se biotopu ani jedince zvláště chráněného rostlinného či živočišného druhu mimo případy nahodilého, sporadického a nepředvídatelného výskytu zcela běžných druhů se zanedbatelným stupněm ohrožení (např. ještěrka obecná, mravenci rodu *Formica* apod.). Zdůraznil, že uvedené funkční využití předmětné lokality bylo projednáno v rámci procesu přijímání územně plánovací dokumentace, kde se k jejímu využití kladně vyjádřily orgány ochrany přírody a následně bylo předmětné využití schváleno v rámci přijatého územního plánu obce. Již z této skutečnosti by mělo být dle žalovaného patrné, že daný záměr by neměl být v rozporu se zájmy chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny. Území, na kterém má být záměr umístěn, navazuje na stávající bytovou zástavbu a nerozšiřuje se nevhodně do volné krajiny a pozemky jsou v katastru nemovitostí evidovány s druhem pozemku „orná půda“. V území není dle žalovaného evidován dlouhodobý výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Žalovaný však nevylučuje jednotlivá nahodilá pozorování druhů charakteristických pro extenzivně využívané zemědělské pozemky v dané biogeografické oblasti. Vzhledem k všeobecnému a celoplošnému rozšíření některých zvláště chráněných druhů živočichů ve volné krajině i v místech antropogenně ovlivněných však lze považovat za nezbytné ověřit v navazujícím řízení vedeném k záměru aktuální přítomnost zvláště chráněných druhů jednorázovým biologickým průzkumem v období květen – červen a v případě potvrzení přítomnosti těchto druhů projednat pro takto zjištěné druhy vydání výjimek ze zákazů dle § 56 zákona o přírodě a krajině. Žalovaný uvedl, že tento požadavek orgán ochrany přírody bude definovat ve svém stanovisku, které je nezbytným podkladem pro vydání navazujícího povolovacího rozhodnutí vydávaného podle zvláštních předpisů. Žalovaný zdůraznil, že odkaz na neplatné znění zákona, který správní orgány provedly, je vadou, ovšem tato vada nemohla ovlivnit úvahu správních orgánů v dané věci.
16. Dále žalovaný zdůraznil, že správní orgány měly povinnost v dané věci postupovat bez zbytečných průtahů. Akceptací požadavku na déle jak rok trvající biologické hodnocení, bez dostatečně adekvátního důvodu (založeného na pouhém podezření České inspekce životního prostředí vyplývajícím z odborné literatury a z konstatování dotázaných odborníků), by se příslušné orgány dopustily porušení jedné ze základních zásad své činnosti.
17. Dále žalovaný zdůraznil, že biologický průzkum a biologické zhodnocení zpracované držitelem patřičné autorizace ze zákona nejsou povinnou přílohou předloženého oznámení. Zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných podle části 2., 3. a 5. zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochraně přírody a krajiny, probíhají prakticky při každé lidské činnosti. Proto je povinnost provádět takovéto hodnocení stanovena u závažných zásahů. V tomto případě však bylo shledáno, že oznámený záměr takovým závažným zásahem není a že záměr posouzen dle zákona EIA nebude.

18. K námitce týkající se terénního šetření žalovaný uvedl, že zákon nestanovuje pro konání terénního šetření žádná kritéria. Terénní šetření je dle žalovaného běžnou praxí, která nemá za cíl žádný sběr důkazů pro vyvrácení požadavků vzešlých z vyjádření účastníků řízení. Nemá dle žalovaného ani za cíl nahradit biologický či jiný průzkum. Slouží příslušnému úřadu pouze pro ujasnění některých skutečností o místě umístění záměru, které nejsou z předloženého oznámení (případně dokumentace) nebo mapových podkladů dostatečně zřejmé. Správní orgán činí terénní šetření v zájmu komplexnějšího pochopení a porozumění situaci panující v předmětném území a porozumění případným specifikům území (jak jsou vymezena v bodu II. přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů). Žalovaný zdůraznil, že proces zjišťovacího řízení není správním řízením, a nelze na něj v tomto bodě tedy uplatnit požadavky plynoucí ze správního řádu.
19. Žalovaný trval na tom, že odkazem na navazující řízení nedochází k přesunutí části rozhodování o vlivu záměru na životní prostředí do jiných řízení. Cílem zjišťovacího řízení je zjištění, zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na životní prostředí, tedy podléhá-li posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů. Řešení jednotlivých dopadů záměru na jednotlivé složky životního prostředí je pak předmětem samostatných dílčích „povolovacích“ správních řízení.
20. K námitce týkající se povinnosti navrhovatele doložit vyjádření příslušného úřadu z hlediska územně plánovací dokumentace žalovaný uvedl, že tato povinnost byla splněna. Obsah tohoto vyjádření je pro účely zjišťovacího řízení pouze informativní, neboť pouze informuje o stávajících prioritách využitelnosti území. Vztah záměru k platné územně plánovací dokumentaci, resp. soulad s regulativy ploch veřejného prostranství, je pak předmětem navazujícího řízení dle stavebního zákona.
21. Dále žalovaný trval na tom, že parametry stavby infrastruktury, která byla předmětem posuzování, byly v oznámení jasně vymezeny. Oznámení rovněž obsahuje rámcový popis typových rodinných domů z architektonické studie. Dle žalovaného byly parametry zástavby pro vyhodnocení míry významnosti vlivů na životní prostředí popsány dostatečně. Zdůraznil, že konkrétní řešení jednotlivých rodinných domků bude předmětem navazujících řízení.
22. K námitce týkající se skutečnosti, že dle stanoviska správce vodovodů a kanalizací je systém navrženého zásobování pitnou vodou a systém odkanalizování možný napojit na jím provozované distribuční síť až po dokončení stavby Modlany, Dražkov – přebudování ČOV na ČSOV s výtlakem, žalovaný uvedl, že argumentace žalobce, že zjišťovací řízení je možno provádět pouze u záměru, jehož řešení respektuje veškeré omezující podmínky, které v době řízení v daném území panují, je nesmyslná. Dle stejné logiky je záměr nepřijatelný, jelikož dotčená plocha je v současné době zemědělským půdním fondem a jako taková může být využívána pouze pro zemědělské účely. Dle žalovaného se jednotlivé technické detaily budou řešit v rámci navazujících řízení.
23. V závěru svého vyjádření žalovaný zdůraznil, že samostatné posouzení fáze výstavby týkající se vybudování technické infrastruktury pro výstavbu souvislé plošné zástavby rodinnými domky je zcela v souladu s právními předpisy. Současně uvedl, že dle jeho názoru je celá záležitost motivována zejména osobou oznamovatele, potažmo jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náboženským vyznáním. Tato domněnka vychází z častých dotazů ze strany médií či laické veřejnosti, které na adresu žalovaného nebo přímo pana ministra byly v předchozím roce adresovány.

Replika žalobce

24. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zdůraznil, že ačkoliv zjišťovací řízení není správním řízením, základní zásady vedení správního řízení se v něm uplatňovat musí. Oproti tomu k argumentaci žalovaného, že správní orgány postupovaly v řízení v souladu se zásadou „volného hodnocení důkazů“, žalobce uvedl, že možnost volného hodnocení důkazů je součástí ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, který se však ve zjišťovacím řízení právě proto, že se nejedná o správní řízení, jak správně uvedl žalovaný, nepoužije. Žalobce trval na tom, že zákon o posuzování vlivů má hodnocení podkladů upraveno samostatně, a to v ustanovení § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů. V daném ustanovení je mimo jiné uvedeno, že příslušný úřad přihlíží vždy k obdrženým vyjádřením dotčených orgánů. Dle žalobce však správní orgány vůbec nepřihlédly k vyjádření České inspekce životního prostředí.
25. Dále žalobce zdůraznil, že v případě § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nešlo v daném případě pouze o odkaz na neúčinné znění zákona, ale neúčinné znění bylo využito jako opora pro výrok předmětného rozhodnutí prvostupňového orgánu.
26. Žalobce rovněž rozporuje tvrzení žalovaného, že v daném případě se jedná o plochy, které byly zemědělskými pozemky, na kterých došlo k útlumu hospodaření. Dle žalobce nezanedbatelná část pozemků nikdy nebyla ornou půdou, ale jednalo se ostatní plochy, případně vodní plochu. Tyto plochy pak dlouhodobě zarůstaly keři a stromy, a mohou tak být významným biotopem zvláště chráněných rostlin a živočichů. Proto bylo dle žalobce nutné nechat zpracovat biologický průzkum podle požadavku České inspekce životního prostředí.
27. Dále zdůraznil, že terénní šetření byl úkon příslušného úřadu, který provedl v rámci zjišťovacího řízení za účelem doplnění informací z důvodu nedostatečnosti a věcné nesprávnosti obsažené v oznámení záměru. Jeho účelem byl sběr důkazů, které byly následně použity pro odůvodnění výroku prvostupňového rozhodnutí o neposuzování záměru a k odmítnutí požadavků České inspekce životního prostředí a spolku Stop tunelům, z. s., na plné posouzení záměru. Současně došlo dle žalobce k porušení § 4 odst. 3 správního řádu, kdy nebyly o předmětném úkonu uvědoměny dotčené osoby. Dle žalobce účast České inspekce životního prostředí na terénním šetření mohla zásadním způsobem ovlivnit závěr zjišťovacího řízení.
28. V dalším žalobce setrval na svých závěrech obsažených v podané žalobě.

Vyjádření žalovaného k replice

29. Na repliku žalobce reagoval žalovaný vyjádřením, kde zdůraznil, že v rámci zjišťovacího řízení o nutnosti posouzení záměru dle zákona o posuzování vlivů rozhoduje příslušný úřad, a nikoli jednotlivé dotčené orgány. V případě zjišťovacího řízení u záměrů uvedených v příloze č. 1 kategorii II zákona o zjišťování vlivů nemá nesouhlasné vyjádření jakéhokoliv subjektu k oznámení samo o sobě za následek, že takový záměr má významný vliv na životní prostředí, a musí tedy nutně podléhat posouzení vlivů záměru na životní prostředí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Žalovaný trval na tom, že při posuzování stanovisek v rámci zjišťovacího řízení přihlíží příslušný orgán nejen k těm záporným stanoviskům, ale i k těm kladným. Pokud ostatní orgány ochrany přírody (v daném případě Magistrát města Teplice, Krajský úřad Ústeckého kraje) v realizaci záměru závažné zásahy nespátřovaly, záleželo pouze na správní úvaze, znalostech a zkušenostech příslušného úřadu, jaký závěr z celé věci vyvodí.
31. V dalším žalovaný setrval na svých závěrech.

Triplika žalobce

32. Žalobce uvedl, že příslušný orgán jednotlivá vyjádření dotčených orgánů vyhodnotil chybně, pokud dal větší váhu vyjádřením, která další posuzování nepožadovaly. Pro takové rozhodnutí neměly správní orgány dle žalobce dostatečné podklady. Tento jeho závěr dle žalobce nebyl v žalobou napadeném rozhodnutí nijak vyvrácen.
33. Dále zdůraznil, že dodatečně zjistil, že předmětný záměr koliduje s koridorem vymezeným Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje pro pozemní komunikaci tzv. Doubravskou spojkou. S ohledem na tuto skutečnost, považuje vyjádření Magistrátu města Teplice z hlediska územně plánovací dokumentace ze dne 5. 12. 2016 za nepoužitelné pro rozhodování v rámci zjišťovacího řízení.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

34. Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s argumentací žalobce, zejména ve vztahu k nesprávnému vyhodnocení negativního stanoviska České inspekce životního prostředí, poukazu na nesprávné vyhodnocení souladu záměru s územním plánem a významu použití ze strany správních orgánů ustanovení § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny v neúčinném znění. Osoba zúčastněná na řízení trvala na tom, že v předmětném řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, a mohlo se tak dojít při zjišťování významnosti vlivu daného záměru na životní prostředí ke zcela chybným závěrům.

Posouzení věci soudem

35. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
36. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Primárně se soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
38. Žalobce ve své žalobě namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal přezkoumatelným způsobem celou řadou námitek, které vznesl spolek „VODA Z TETČIC z. s.“ ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že touto námitkou poukazoval žalobce na porušení nikoliv vlastních práv, ale práv spolku „VODA Z TETČIC z. s.“, který v předmětné věci vystupuje v pozici osoby zúčastněné na řízení. Žaloba dle § 65 a násl. s.ř.s. však není actio popularis, nýbrž jde o prostředek ochrany výlučně práv samotného žalobce. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012-40, či v rozsudku ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 As 217/2014-37. Tato námitka je tedy v daném řízení neprojednatelná.
39. Dále se zabýval soud námitkou nepřezkoumatelnosti, ve které žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, že byl nesprávně vyhodnocen požadavek České inspekce životního prostředí na provedení posouzení předmětného záměru dle zákona o posuzování vlivů a že nelze posuzovat izolovaně pouze vliv umístění infrastruktury na životní prostředí, ale je nutno posoudit záměr komplexně, tedy jako záměr umístění 57 rodinných domků s odpovídající infrastrukturou. Žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze odkazoval na závěry prvostupňového orgánu a sám se k těmto námitkám nevyjádřil a neuvedl své vlastní úvahy. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že platí zásada, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Pokud tedy prvostupňový orgán vyčerpávajícím způsobem odůvodní své závěry, nemůže být považováno samo o sobě za vadu řízení, pokud se odvolací orgán se závěry prvostupňového orgánu plně ztotožní a odkáže na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Takto postupoval v daném případě žalovaný. Odvolací námitky žalobce žalovaný ve svém rozhodnutí neopomněl vypořádat, ale uvedl, že se danými otázkami zabýval již prvostupňový orgán a že se s jeho závěry plně ztotožňuje. V tomto směru soud tedy neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti. Danou námitku shledal soud nedůvodnou.
40. Zásadní námitka žalobce spočívala v tvrzení, že příslušné orgány nesprávně posoudily v rámci zjišťovacího řízení otázku, zda předmětný záměr podléhá posuzování vlivů na životní prostředí, či nikoli, a to zejména s poukazem na požadavek České inspekce životního prostředí na provedení posuzování a s poukazem na nezákonnost provedeního terénního šetření v rámci zjišťovacího řízení.
41. Mezi účastníky je nesporné, že předmětný záměr naplňoval limit uvedený v bodu 108 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů. Jedná se tedy o záměr uvedený v příloze č. 1 daného zákona kategorie II., který v souladu s § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů podléhá posouzení vlivů na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
42. Dle § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů je u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. c) cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

43. Dle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů se zjišťovací řízení zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, k okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II, a k obdržným vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků.
44. V § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů je uvedeno, že dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom odůvodněný písemný závěr. Dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů pak, dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
45. Z výše uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že pokud příslušný orgán dospěje v rámci zjišťovacího řízení na základě podkladů uvedených v § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů k jednoznačnému závěru, že předmětný záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, vydá v souladu s § 7 odst. 6 rozhodnutí o tom, že záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí. Pokud však nelze na základě podkladů uvedených v § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů jednoznačně vyloučit možnost, že by záměr mohl mít významný vliv na životní prostředí, tedy pokud existuje i pouze potenciální možnost takového vlivu, musí příslušný orgán dospět k závěru, že záměr podléhá posouzení vlivu, a pak o tom vydá v souladu s § 7 odst. 5 písemný závěr.
46. V daném případě byly ve vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. ČIŽP/44/2018/2831, vyjádřeny odůvodněné obavy, že předmětný záměr může mít významný vliv na životní prostředí, neboť z obsahu předloženého oznámení vyplývá, že v dané lokalitě nebyl proveden na základě zadání investora řádný biologický průzkum držitelem autorizace k provádění biologického hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, a dle vlastních zjištění České inspekce životního prostředí, odborné literatury a poznatků oslovených odborníků (zoologů Agentury ochrany přírody a krajiny ČR a regionálních muzeí) je předmětná lokalita trvalým stanovištěm živočišných druhů zařazených ve smyslu § 48 zákona o ochraně přírody a krajiny mezi zvláště chráněné živočichy, jejichž druhový výčet a zařazení ve stupních ohrožení je uveden v příloze III vyhlášky č. 395/1992, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny – zejména jde o čmeláka *Bombus* sp. a ještěrku obecnou – *Lacerta agilis*. V dané věci tyto důvodné pochyby nevyvracelo žádné vyjádření veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů ani dotčených samosprávných celků, které měl příslušný orgán k dispozici v rámci zjišťovacího řízení. Vyjádření Magistrátu města Teplice, odboru životního prostředí, obsahovalo vyjádření orgánu ochrany přírody, který pouze konstatoval, že záměr nezasahuje do prvků územního systému ekologické stability, velkoplošného ani maloplošného zvláště chráněného území, do významného krajinného prvku, evropsky významné lokality ani ptačí oblasti a do krajinného rázu. Dále uvedený orgán ochrany přírody konstatoval, že předmětné pozemkové parcely byly do nedávna obhospodařovány zemědělskou činností; nyní jsou zatravněny a jen zřídka se zde nachází dřeviny či keře. Proto dle orgánu ochrany přírody nebude mít daný stavební záměr negativní vliv na flóru a faunu. Ke skutečnosti, že by se v dané lokalitě mohlo vyskytovat trvalé stanoviště zvláště chráněných živočichů, se daný orgán ochrany přírody nijak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevyjádřil. Pro úplnost soud poznamenává, že zemědělská činnost nevylučuje možnost trvalého výskytu zvláště chráněných živočichů. Samotné oznámení záměru pak žádné hodnocení vlivu zamýšleného záměru na zákonem o ochraně přírody a krajiny chráněné zájmy ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny neobsahovalo. O skutečnosti, že samotný příslušný orgán cítil nedostatek podkladů pro rozhodnutí, že daný záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, svědčí skutečnost, že přistoupil k provedení terénního šetření a ověřování údajů v nálezové databázi ochrany přírody vedené Agenturou pro ochranu přírody a krajiny ČR. Terénní šetření ani nálezová databáze však nejsou podklady, ze kterých by dle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů měl příslušný orgán v rámci zjišťovacího řízení vycházet, či ke kterým by měl dle uvedeného ustanovení přihlížet. V tomto směru nepostupoval příslušný orgán v souladu se zákonem. Rovněž je dle soudu nutné zdůraznit, že ani provádění terénního šetření a případně jeho vyhodnocení není zákonem nikterak upraveno. Svým postupem tedy dle soudu příslušný orgán postupoval v rozporu s ústavněprávní zásadou enumerace veřejnoprávních pretenzí zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle kterého státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

47. S ohledem na výše uvedeného soud shledal, že příslušný orgán dopěl k závěru, že předmětný záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů, a to přestože důvodné pochybnosti o této skutečnosti obsažené ve stanovisku České inspekce životního prostředí ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. ČIŽP/44/2018/2831, nebyly vyvráceny obsahem žádného podkladu, ze kterého má příslušný orgán v rámci zjišťovacího řízení vycházet, či ke kterému má přihlížet. V této skutečnosti stejně jako ve výše popsaném porušení zásady enumerace veřejnoprávních pretenzí spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím nezákonnost, které se dopustil příslušný orgán, neodstranil a jeho rozhodnutí potvrdil.
48. Dále žalobce namítal, že příslušný orgán v prvostupňovém rozhodnutí odkazoval na neúčinné znění § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny a trval na tom, že investor byl povinen předem zajistit biologické hodnocení. Ustanovení § 67 odst. 1 účinné do 31. 12. 2017 znělo takto: „*Ten, kdo v rámci výstavby nebo jiného užívání krajiny zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných podle části druhé, třetí a páté tohoto zákona (dále jen "investor"), je povinen předem zajistit na svůj náklad provedení přírodovědného průzkumu dotčených pozemků a písemné hodnocení vlivu zamýšleného zásahu na rostliny a živočichy (dále jen "biologické hodnocení"), pokud o jeho nezbytnosti rozhodne orgán ochrany přírody příslušný k povolení zamýšleného zásahu. Podrobnosti biologického hodnocení upraví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.*“ Uvedené ustanovení účinné od 1. 1. 2018 zní takto: „*Ten, kdo v rámci výstavby nebo jiného užívání krajiny zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných podle částí druhé, třetí a páté tohoto zákona (dále jen "investor"), je povinen předem zajistit na svůj náklad provedení hodnocení vlivu zamýšleného zásahu na tyto chráněné zájmy. V případě pochybností o závažnosti zásahu a jeho rozsahu z hlediska zájmů chráněných tímto zákonem může ten, kdo jej zamýšlí uskutečnit, požádat o stanovisko příslušný orgán ochrany přírody. Orgán ochrany přírody vydá odůvodněné stanovisko k závažnosti zásahu a rozsahu dotčených zájmů chráněných tímto zákonem do 30 dnů ode dne doručení žádosti. Součástí hodnocení podle věty první je návrh opatření k vyloučení nebo alespoň zmírnění negativního vlivu na obecně nebo zvláště chráněné části přírody, nebo návrh náhradních opatření. Náležitosti hodnocení stanoví Ministerstvo životního prostředí vyhláškou.*“ V prvostupňovém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí příslušný orgán uvedl: „Lze souhlasit s ČIŽP, že oznámení se méně podrobně věnuje popisu aktuálního stavu flory a fauny v dotčeném území. Obecně lze konstatovat, že z pohledu posouzení vlivů na životní prostředí nemá provedení biologického hodnocení oporu v platné právní úpravě, neboť o nezbytnosti biologického hodnocení rozhoduje výhradně příslušný správní orgán v samostatném správním řízení vedeném dle § 67 odst. 1 ZOPK (zákon o ochraně přírody a krajiny – poznámka soudu).“ Oznámení bylo příslušnému orgánu k zahájení zjišťovacího řízení předáno dne 26. 2. 2018. Z formulace obsažené v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že příslušný orgán při vydání rozhodnutí a věcném vypořádání stanoviska České inspekce životního prostředí vycházel z neúčinného znění ustanovení § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť se zmiňoval o rozhodování příslušného správního orgánu o nutnosti zajistit hodnocení vlivu zamýšleného zásahu na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, ale dle znění daného ustanovení účinného v době vedení zjišťovacího řízení příslušný orgán o uvedené věci nerozhoduje, ale pouze v pochybnostech vydává stanovisko, když je dána obecná povinnost investorů zajistit si na svůj náklad provedení hodnocení vlivu zamýšleného zásahu na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny.

49. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „Z ust. § 67 ZOPK vyplývá povinnost provádět biologické hodnocení tomu, kdo zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které by se mohly dotknout zájmů chráněných podle části 2., 3. a 5. ZOPK. Dle odborného názoru Krajského úřadu oznámený záměr přitom takovým zásahem není, neboť je obecně seznatelné, že záměr nezasahuje do systému ekologické stability, nezasahuje do významného krajinného prvku, neohrožuje jakýkoliv rostlinný či živočišný druh na bytí a nevede ani k jeho degeneraci, nevyrušuje volně žijící ptáky způsobem významným z hlediska cílů směrnice o ptácích, nedotýká se zvláště chráněného území ani jeho ochranného pásma, nedotýká se památného stromu, nedotýká se biotopu ani jedince zvláště chráněného rostlinného či živočišného druhu mimo případy nahodilého, sporadického a nepředvídaného výskytu zcela běžných druhů se zanedbatelným stupněm ohrožení (např. ještěrka obecná, mravenci rodu *Formica* apod.).“ Z uvedené citace vyplývá, že pokud žalovaný vycházel ze skutečnosti, že každý, kdo zamýšlí uskutečnit závažné zásahy, které se mohou dotknout zájmů chráněných podle části 2., 3. a 5. zákona o ochraně přírody a krajiny, musí provést biologické hodnocení zásahu, vycházel již ze znění ustanovení § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném po 1. 1. 2018.
50. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že sice prvostupňový orgán vycházel při svém rozhodování z již neúčinného znění ustanovení § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek vycházel již ze znění daného ustanovení, které bylo v době vedení zjišťovacího řízení účinné. S ohledem na zásadu, že prvostupňové a odvolací rozhodnutí správního orgánu tvoří jeden celek, je nutno konstatovat, že žalovaný jako odvolací orgán odstranil pochybení prvostupňového orgánu spočívající v posouzení věci dle neúčinného znění zákona, a v tomto směru tedy není žalobní námitka důvodná.
51. Součástí žalobní námítky vztahující se k ustanovení § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny byl i poukaz žalobce na skutečnost, že v rozporu s účinným zněním tohoto ustanovení nebylo součástí oznámení záměru biologické hodnocení, které měl provést investor. Z výše citované části žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z předpokladu, že v daném případě takové hodnocení investor provádět nemusel, neboť se nejednalo o závažný zásah, který by se mohl dotknout zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. V daném případě je zásadní vyložení pojmu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„závažný zásah“, a to zejména ve vztahu k následnému posuzování zásahu dle zákona o posuzování vlivů. Dle soudu je podstatné, že předmět ochrany obou předpisů, tedy zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona o posuzování vlivů, je totožný, tedy ochrana životního prostředí za udržitelného rozvoje společnosti. Zákodárce v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů vymezil záměry, které vždy budou podléhat posuzování vlivů na životní prostředí, a záměry, u kterých se v rámci zjišťovacího řízení bude posuzovat, zda mohou mít **významný** vliv na životní prostředí a bude nutné posuzovat jejich vliv na životní prostředí. Záměry, které podléhají posuzování vlivů na životní prostředí nebo zjišťovacímu řízení dle zákona o posuzování vlivů, jsou v uvedené příloze taxativně vymezeny. Dle názoru zákonodárce tedy všechny záměry uvedené v této příloze mohou za určitých okolností mít **významný** vliv na životní prostředí. Dle názoru soudu veškeré záměry, které mohou mít potenciálně významný vliv na životní prostředí, lze považovat za **závažné** zásahy ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tomu svědčí i skutečnost, že dle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny zákonodárce automaticky předpokládá, že hodnocení vyhotovené investorem dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se použije jako součást posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů. Dle soudu tedy z teleologického a systematického výkladu vyplývá, že všechny záměry vymezené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů je nutno považovat za závažné zásahy ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a u takových záměrů stihá investory povinnost předem zajistit provedení hodnocení vlivu zamýšleného záměru na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny.

52. V daném případě tedy zastával žalovaný nesprávný názor, že u záměru, u něhož nebylo mezi účastníky sporu, že podléhá zjišťovacímu řízení dle zákona o posuzování vlivů, neboť odpovídá záměru uvedenému v bodu 108 přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, nestihala investora povinnost předem provést hodnocení vlivu tohoto záměru ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. V této skutečnosti spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Pro úplnost soud pouze podotýká, že argument, že se záměr nedotýká biotopu jedince zvláště chráněného rostlinného či živočišného druhu, ze kterého žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá žádnou oporu v obsahu správního spisu. Ve správním spise není žádný podklad, ze kterého by mohl tento závěr žalovaný dovodit.
53. Vzhledem k výše uvedeným nezákonnostem, které zatěžují žalobou napadené rozhodnutí a odůvodňují jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení, dospěl soud k závěru, že by bylo předčasné zabývat se dalšími v žalobě uvedenými námitkami žalobce.
54. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 974/ZPZ/2018, JID: 75532/2018/KUUK, neboť zmíněná nezákonnost se vztahuje i k tomuto rozhodnutí (§ 78 odst. 1 věty první a § 78 odst. 3 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
55. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč, která odpovídá uhrazenému soudnímu poplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

56. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. ledna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.